

ŽENSKÁ HLÍDKA

Podatelka M. Hurová

N O C .

Irma Geislová.

Noc měsíčná jak bílý pták kraj obletuje, jenž, ukolébán, mhouří zrak a podřimuje; ó spí jen; až v tu ranní rá se probudí, kdo ví, co zlého uvidí...

Noc měsíčná jde beze slov v tu stinnou tí a žasnou, hledí na hřbitov, kde stojí kříž, a něž šlhlí Pán, svět objímá, zrak v sloup má a nikdy, nikdy nedřímá.

KDO OPRAVNIL JEDNOHO ČLOVĚKA, BY VLÁDNUL NAD DRUHÝM?

Kdo oprávnil jednoho člověka, by vládl nad druhým? — Tu to otázku by si měl jeden každý člověk předložit a též o ní vážně přemýšlet a pak poctivě rozsoudit!

Co se týče práva ku nadřadě, tu uznají právě jen okolnosti a člověk sám. Na tento svět jsme přišli všichni stejné malomocní, všichni bez titulu neb majetku, však s rozdílem tím pouze, že polhávám určen každý přirozen pro jistý úkol. Zrovna tak jako muž má svůj cíl vytknut, tak též i žena, od kterých nelze se nám uchylovati bez prohřešení se proti přírodnímu zákonu. A ten zákon nám všem má být svatým, má nám být podkladem, na kterém chceme budovati náš život, jak rodinný, tak též i společenský.

V tomto případě jsme vzor všemu velice výstředními, neboť se necháme unášeti časovým záchvatům, aniž bychom přemýšleli o důležitých následcích, jakých by nám mohlo nerozvázně naše jednání přivoditi. Zde se nám, ženám, nesmí jednatí právě o naši urozenou ješitost, zde se nám na prvním místě musí jednatí o zájem našich dětí, našich rodin, má-li jakákoliv náprava neb změna býtí přípustná.

Jak jsem již mnohokrát se v článkách zmínila, jsem pro rovnoprávné hlasovací právo všech lidí, ale ne pro žádnou výstřednost, která by poškozovala zájmy společné a obzvláště zájmy našich rodin.

Žena a obzvláště matka má velice zodpovědný a vznešený úkol ve svém životě a proto jest povinna, by postavení svoje hájila a nedovolila, by bylo snižováno na stupeň nehodný.

Jak v poslední době zřejmo, jak ženy, tak i muži nechápou myšlenku rovnoprávnosti žen s muži, tak jak by bylo žádoucí pro zlepšení našich poměrů, a nechávají se unášeti okamžitým záchvatům, jimiž jsou okolnostmi zachvácení.

Dokud nebude myšlenka této úplně porozuměna a, jak muž, tak i žena nebude znáti úplně své povinnosti, své poslání, bude těžko pomýšlet na závažnou změnu.

Jak zřejmo ze zpráv, stranu hlasovacího práva žen, jsou pouze dva státy, kde ženám bude uděleno hlasovací právo a sice — Nevada a Montana — a ostatní propadly. Ženy mají nyní hlasovací právo v jedenácti státech.

Ve Wyoming je obdržely v roce 1890, v Colorado 1893, Utah 1896, v Idaho 1896, ve Washington 1910, v Californii 1912, v Arizoně 1912, v Kansasu 1912, v Oregonu 1912 a teď v Nevadě 1914 a Montaně 1914.

V Nebrascce bojovaly ženy údajně, ale přece propadly.

Osvědčili se ve státech, ve kterých ženy získaly volební právo, práce žen vydatná a sloužící nám ku etí a prospěchu, to nebude třeba boje ku získání ostatních, neboť se práce sama odporučí.

Jest mylné pochopeno u ženy i muže, která neb který skrývá tajemství jeden před druhým, ať v obchodním neb jiných záležitostech — má vždy jeden a druhý tyto sdíletí a bráti společný zájem ve všem.

Mnohý muž se vyjádří, že žena jeho neví ničeho o jeho obchodních záležitostech a že to také nepatří do jejího oboru, ona že má

na starosti svoji domácnost a též si hledí, on sám pak též nechce ničeho věděti o jejích záležitostech v domácnosti.

Takový pojem jest zcela nepravý, poněvadž manželé od sebe odcizuje, neboť tím se zeslabuje společný zájem, ne jen v řízení obchodním a domácím, ale též zájem a důvěra jednoho k druhému.

Zrovna tak jest na omylu žena, která myslí, že manžel její nemá práva zasahovati do jejího oboru v domácnosti, že nemá práva posuzovati to neb ono, vždyť však jest to zrovna tak jako její domov, o který on se musí starati a který zrovna tak jemu náleží jako jí samé. A rovněž tak jest na omylu manžel, který si myslí, že jeho manželka nemá práva zasahovati do jeho záležitostí obchodních. V obou těchto případech jest třeba společné vzájemné účasti, má-li panovati mezi manželi poměr skutečně upřímný, prost vši přetvářky a záhad, neboť jen tenkrát jest člověk úplně volným a šťastným, může-li svoje starosti a radosti sdíletí s duší sličnou a sympatičnou a touto duší na prvním místě jest manžel a manželka.

Nebýtí těchto mylné pochopených názorů, nebylo by tolik nešod a rozbrojů mezi manželi a rodinný život u mnohých by byl utěšenější a spokojenější.

Terese Uzlová, South Omaha, Nebr. — Čtená redakce, jakož i vy paní pořadatelko! Přijímáte ode mne srdečný pozdrav za vaši laskavost! Musím vám zase něco napsat pro zasmání, neb vím, že každý čtoucí člověk ze starého kraje má tam nějaké přátele a známé a že každý truchlí a každý smutně věší hlavu, jak asi to dlouho bude trvat a pak, co se s Čechy stane. Nuže, přátelé drazí, jen hlavy vzhůru, neboť s tím smutkem v srdci jim nepomůžeme. At jsme smutní nebo veselí, snad se to v dobro obrátí. Doufejme v lepší časy a až bude po válce, tak který tam máme přátele, neb známé a něco jim pošlete, tak snad se jejich mysl poněkud vyjasní! A teď vám musím sdělit, jak jsem šla jeden den na houby s dvěma decerami a s jednou známou. Sly jsme dosti brzy z domů, alespoň já si tak myslela. Zatím ale již jsme houbačky potkávaly, když tyto šly zpět. Já říku, co myslíte, najdeme tam na tom místě nějaké houby? Odpověď zněla: My jsme toho šlehaly a našly jsme jich jen pár. A skutku, ona paní měla jich pouze asi 10 v kousku. Tak jsem nevěděla, mám-li jít dál, aneb se vrátit. Decera povídá, ale pojďme, když už jsme 4 míle daleko, tak snad 4 míle ještě dojdeme. Nu, tak jsme šly a když jsme přišly na místo, tak jsme byly jako divé. Na jednom místě totiž bylo hub tolik, že jsem to jaktěživa neviděla. Musíte si pomyslit, že já s decerou jsme jich na jednom místě nasbíraly 3 kousky a ještě velký kůln, kdežto jedna tetka kousík a pytlík od mouky a moje vdaná decera 2 kousky a pytlík od mouky. A to vše bylo jen na jednom místě flíčku. Já měla radost a nic mně to nebylo za těžko tolik hub táhnout domů. Když pak jsem to domů přinesla, tu decera, chudák, kráčí a čísti do půl noci. Kdežto já jsem si zase brousila zuby, co budu mít hub na celou zimu a což jakého kuhu na štědrý večer si připravím. Též jsem si vzpomínala, koho na ty houby hody všechno pozvu. Dám si je pěkně do přední světnice a rozhrnu jednu vedle druhé a pak otevru okno. Ráno přijde pan Václav a ptá se: Nu, jak houby? Já mu to povídám, jak jsem to chytly vyvedla, načež on pravil: To jste neměla dělat, měla jste je dát na drát. Sotva jsem to tak udělala, přijde za chvilky Mary Maršikova, a co tak houby prohlíd, povídá, vždyť máte v nich maso a jak tučné. A to me ještě dopadlo. Vesmu brejle a skutečně v každém kousku pěkně bylo zvířátko, tučné jako vepřič. Jen že s tím rozdílem, kdo se na to posíval, tak se každému žaludek zvedal. Tak jsem milé houby popadla a všechny do uličky vyhodila a zařekla se, že už nikdy

co živa budu na houby nepůjdu. Vskak je to k zlosti, takový kus ceaty je táhnout domů a pak je doma zahodit. Já myslím, že by to rozlobilo toho nejhodnějšího člověka, neku-li mě! Tetu Vitámvasovou musím napomenout, aby nejezdila za Omahu, neb jsem slyšela, že ti cikáni, co byli tady na naší straně, jsou nyní v Omaze. Mám totiž strach, až budou tančit čarodě, aby se to nenaučila, poněvadž já chei býtí sama, která se ho naučila, když jsme byly na partách u Kozlíků u naší sestry od spolku. Tehdy jsem ho zkoušela a šlo mně to "fajn". Nyní se nám skoro po těch cikánech stýská, poněvadž jsme měli divadlo zadarmo. Vždycky v neděli tam bylo lidstvo jako na cirkusu — starí, mladí, děti. Také tančili, když tam měli v jednom týdnu 4 veselky a jak divný tanec to byl. Každý koukal, jako fulu-lum na ptáky. Tehdy cikáni tančili snad 4 dni a teprve pátý den dali nevěstě věnce. Nemyslete ale, že to byl nějaký malý věncec, neboť ten byl pořádně velký. Byl z červených plátěných růží a závoj byl také červený. Ženich však u nevěsty nebyl. Ten si hrál s malými hochy. Jak jsem doslechla, nevěsta prý byla 14 let a ženich 16. Tak se pranic nedivte, že si ještě hrál. Právě jsme tam přišly, když celé prase na ohni otáčelo a též ovi. Pak přišli cikánské děti, které z toho trhaly kousek po kousku. — Co se každá matka dítku naopatruje, aby bylo čisté a osácené. U cikánů je to ale naopak, neboť ti si asi vůbec děti nevímou, ježto byly špinavé a na půl neobléčené. Některé vůbec neměly šatů na sobě, vzor tomu, že bylo dosti chladno. Jedno dítko se jim též rozostanalo a tu cikánka vzala plně umývadlo, studené vody, kterou na nemocné dítě vyliła a do deky zaobalila. Potom položila do stanu a šla zase tančit. Pravý to cikánský život. Cikánky mají se "fajn". Nemusí zametat, ani čistit obydlí. Přece bych se žádnou nikdy nehandlovala, neboť mně se takový nepořádek hnusí. Přijímáte všichni můj pozdrav.

Pani S. Vocásková, Verdigre, Nebr. — Čtená redakce Pokroku a zvláště pí. pořadatelko! Opět přicházím, bych s vámi pár slov ztratit mohla. Tetu Vitámvasová píše: "Paní Vocásková, přijďte zase brzy měst, neb zde se poštěte a popláčete si též." Milá Teto, o pláč, abych řekla, už nestojím, neb naplakala jsem se již dost a teď je čas, bych se pláče co nejvíce vystríhala, neb mám strach, že škodím mému zraku. Milí čtenáři, veselého vám nemám co říci a o smutné málo kdo stojí, neb každý asi toho smutného zažije ve větší míře. Abych psala svůj životopis, nevím, zda-li by na něj nemuselo být vytknuto extra jedno číslo Pokroku. Váš život můj byl zcela šťastný, dokud jsem byla u rodičů a v oteovském domě, ale jak naposledy přebročila jsem práh domu oteovského, bylo jinak — osud mě pronásledoval vše a více, jedno nešťastí šlo za druhým a jedno bylo větší druhého. Zkrátka: život můj je trpký a zkrátka v něm jest hrůzotná a nešťastná: život můj je samý boj a boj zase jenom o život, však nač reptat na osud můj. Mám se učít brát vše z ruky osudu a jít za osudem, ježto osud nechce jít za mnou. Minulý týden se zde od-býval pohřeb dobře známé a u všech váženě osádnice pí. Marie Kolářové. Též i já jsem se pohřbu jejího účastnila a k poslednímu odpočinku doprovodila. Budíž ji země lehkou, neb ona si toho skutečně zaslouží. Musím skutečně říci, že při posledním pohledu na konečně její lůžko jsem si myslěla, proč není to přichystáno pro mě, proč měla ona jít z toho světa, když byla odevšad tak milována a vážena. Myslela jsem sobě, jak by mně bylo lehké, kdybych tak byla na místě té mrtvé. Ined ale jsem měla před očima dvojici svých dětí a tu jsem hned tyto své myšlenky od sebe odpuzovala a umínla si, — "že chei žiti a musím žiti" — a vite proč? Pro ty moje děti! Když nejhře mně bylo, tu jsem si též myslěla, že láhvička chloroforu by mohla udělat nejlehčí konec mému těžkému životu, ale hned zase jsem vzpomněla na své děti a probírala se s tak hloupých myšlenek a předsevzala jsem si, že musím bojovat, bych mohla dokázat, co nemoh' dokázat můj

muž — otec mých a jeho dětí. A skutečně, draží, tak se začínám spřátelovat a osudem mým, že pomaloučku zapomenu i na to nejhroší, co musela jsem v životě mém přejít. Váš často přemýšlím, jak trpký jest můj život a vyhlídky do budoucna žalné — zcela žalné. Co mě asi čeká v budoucnu, jak se asi budu mít jinak od dneška za rok — Bůh ví! Jestli pak se mně v životě mém jen jedno mé přání splní! Jestli pak jen jednou v životě mém poznáa štěstí! Už asi sotva! Vim, že jsem hodně trestaná osudem za lehkomyšlnost, neb já nikdy nemusela do Ameriky jíti, poněvadž měla jsem dobrý domov při svých rodičích, ale touha po samostatnosti a touha po tom, bych jednou mohla říci, že jsem něco dokázala, mě o můj dobrý domov připravily a zanesly mě až sem do Ameriky. Jak často vzpomínám na báseň, kterou nám od útlého mládí pan učitel vštěpoval, jež zní asi takto:

"Oteovský dům, ab, to je ráj, v něm obdabí Bůh tebe a propíží světa širý kraj, nenajdeš jiné nebe."

Ah, draží, kdo tuto báseň skládal, ten skutečně doved' ocenit dům oteovský a rodiče s ním. Člověk, když se má dobře, snadno na domov zapomene, ale jak se jednoho něco zleho dotkne, má mysl na domov hned. Když před osmi roky jsem se rozhodla pro Ameriku, tu otec můj na poslední vzpomínku na něho, mně napsal tyto verše na poslední stránku do svého památníku:

"Jen jednu slzu, drahé dítě, až budeš tyto řádky číst... a pak vzpomeš, kdo v rozchezení na poslední je vepal list."

O T E C

Jak často si tento verš říkám na paměť, neb vím, že byl psán v rozchezení, jelikož moji rodiče mě do Ameriky pustit nechtěli a dělali, co mohli, by mně Ameriku vymluvili, ale marnost nad marnost, já byla umíněná a myslala jsem, že mě zde v Americe velké štěstí čeká, že musím za tím štěstím jít. Váš jsem je nedohodila a štěstí hledám až podnes, neb vždy, když myslím, že štěstí již mám, tu jako ryba se mně vysmekne a rozprehne se v níve a mně zbude holá skutečnost — zase jen nešťastí! — Paní pořadatelce zasílám můj a mých dětí obřádek, cheste-li, pí. pořadatelko, můžete ho též v Pokroku otisknout, ne-li, jest tedy pouze pro Vás. Srdečně zdravím Tetu Libalovou, paní Truttovou a též panu J. Libala a jeho rodinu a všechny známé v Kansas. Mnoho vzpomínek a též srdečný pozdrav necht' přijme Tetu Vitámvasová. Tak vám zde vyhovuji a opět jsem mezi vás přišla. Píšte Teto brzo, ano? Nu, a což pan sazeč je nic? Tomu sazeč děkuji za opravu chyb v posledním mém dopise a přeji mu hodně trpělivosti v tom věcném zájezí! — Srdečně zdravím celý personál a všecko čtenářstvo a též paní Volakovou! Čtená paní! Jest nám nemožno zhotoviti stoček z podobenky. Váš s radostí si ji ponechám na památku. Přijímte srdečný dík jak za podobenku, tak i za dopis. Jest to věru velice hoštné pro matku, když má trpětí muka dvojnásobná, neboť se matka nejvíce trápí nad dítkami, pakli přijde rodina do nějakého nešťastí. Tu jest to zase žena, která dokáže, že dovede překonatí veškeré nesáze jí v cestu klade, napne veškeré své síly a jen pro dětičky své se obětuje. — Kdyby člověk jen z daleka tušil nebezpečí, do něhož býva uvřzen, tož by se hleděl jej předem varovati. Takto přichází do něj slepá a vzpamatuje se až, když býva již pozdě. Pořadatelka.

Francis Otoupanková, David City, Nebr. — Čtená pořadatelko, jakož i milí čtenáři a čtenářky, přijímte srdečný můj pozdrav! Ráda bych vám tentokrát pověděla něco veselého, jak ale máže člověk, když ničeho neví! Stále jen to samé — staré, jak už to s tím světem a časem jde, jaro, léto, podzim a zima a ne-li na něco pomyslíme, již se dostaví konec léta. S námi pak jest to právě takové, pořád dokola stejné — neboť za tím moným dollarem celý svůj život se pachtime a nikdy ke konci nepřijdem a nemáme dost, abychom řekli, nebo vlastně mohli říci: Nu, nyní budu jen chvilku a užít — odpočinu si. Ó, jak by to bylo hezké! Váš co to

povídám — darmo si na to myslím. Ruce do klína složit nemůžeme a naděje vzdát se na vše, to by vyhlíželo, jako bychom již smrt očekávali a nechtěli více žít. To přece nikoliv a musím tudíž doufat a kráčet ku předu. Váš, draží, dostavil se již první mráz a sice v noci se 26. na 27. října a byl takový, že vše zkazil. S jakou lítostí jsem ráno na vše pohlížela, hnedle bych si byla až zaplakala, neboť měla jsem ještě plnou zahradu různých květín, jež posud pěkně kvetly — libovonné petunie, astry, balsamíny a bazalky, mezi nimiž s potěšením a zvláště radostí jsem procházela, až tu na jednou dostaví se mráz a svým ledovým dechem vše zničí. Veta po vši krásce, veta po všem na světě — právě jak zní ona píseň: Rozvíjí se všade růže... Váš co to, zase jsem již v smutné náladě a ani sama nevím, jak se mně to vždy namane. Co vám ale mám povědět? Hlavu si lámu, bych se té zpropadené nálady zhostila — myšlenky totiž jen na ty peníze. Nejpěší však jest, že chei psát, aniž bych věděla o čem! Jak jsem v posledním dopise se zmínila, že vám povím, jak jsem tehdy barvila, tedy dnes aspoň o tom se vám zmíním. Přestala jsem, jak starý mlynář, aby dobře jel, nalil podmáslí do svého automobilu místo oleje a já — však žádný smích — zase jsem podobným způsobem blábla. — Jdu do zahrádky, prohlížím, kde co je a v jakém pořádku, takže jsem i do automobilové garáže, jaký tam jest pořádek, když v tom zrak můj upoutá velký pelj a již mi hlavou zableskla myšlenka, odkud a jak ta barva až v tato místa se dostala. Pane, to by se to s ní barvilo, pomyslela jsem sobě. Do světnice se mi barvy použít nechtělo; něco ale s ní obarvím. Ano, obarvím menší venkovní budovu, napadla mne spásná myšlenka. Ined spěchám k peji a harvu do menší nádoby nabírám. Barva je bílá a jen nepatrně smetanově přízloutlá. Inu, zrovna taková, jako já mám ráda. Nejdříve barvu pěkně rozmíchám, byla totiž poněkud v kouskách. Co tak sedím a pilně míchám, pozoruji, že se mi nedaří barvu ne a ne náležitě rozmíchat. Konečně sobě pomyslím, však ono to půjde snad dobře a již začínám barvit a skutečně šlo to dobře. Co ale je to za barvu, že se tak maže? A znovu jsem ji promíchala a v barvení dále pokračovala. Na štěstí jsem vždy nabrala několik těch kusů, které ostatně dosti pěkně daly se rozetřítí, tak že za půl dne s prací tou byla jsem hotova. Večer pak přišel syn Hugo a tu jsem se mu o barvení světila. Nu a kde já vzala tolik barvy? on se mne ptá. Inu, v tom velkém peji v garáži a ještě bychom mohli několik pokojů vybarvit. Váš syn propukl v takový smích, že trvalo to hezkou chvíli, nežli se mohl opět utišit, načež dodal: Vite, s čím jste barvila? S kolomazí na automobil! Na mou duši, já a barvit s kolomazí — takovou hloupost vyvedla. Přece ale snad je to barva, pravím. Nikoliv, povím vám, jak se to vlastně stalo. Když jsem posledně barvil, zhylo mi asi kvart barvy, kterou jsem chtěl k ostatní zpět nalíti. V garáži bylo však již šero a tu omylem harvu jsem nalil na mazání. Nu a vy jste nyní v domě, že je to pouze samá barva, ale používala toho šmiru. Ined pak šel se dívat a ovšem shledal vše, jak mi vyprávěl. Byl již večer a, ačkoli bylo tehdy dosti teplo, barvení moje neschlo a doposud není suché. Nejlépe nyní mně hnuže, že syn se mi směje, podotýkaje — maminka barvila kolomazí na automobil. To bylo ovšem trochu mnoho pro mne, když jsem mohla něco takového vyvésti. Nu, již se stalo! Nyní jsem vám svoji příhodu vyložila, však se mne čtenáři napřipomínali, brzo-li to přý napíši. Proto ale, když jsem se vám s tím světila, se mi nespěšně. — Ve sdejšími okolí oněhdy byl postřelen orl, a když jej sem přinesli, nemohl se ani pohybovat. Nyní se ale již nebojí a všecko byl rostrhal. Váží 16 liber. S rozpjatými křídly měl od špičky ku špičce 8 stop. Jest to obrovský dravý pták, mající sajisté velkou sílu. Každý se diví, jaké má silné nohy a mohutné drápy a kde až zde se vzal. Celé město se na

něho chozí dívat. Můj syn Kamil jest vyučen vypávat ptáky a jiná zvířata a dost možná, že i tohoto orla vype. Odpustte, že jsem Vám toho tolik napovídala. **Teta Vitámvasová,** Omaha, Nebraska. — Milé družky! Jest po všech svatých. Dny ty zvláště se letos teplým obdobím vyznamenaly. Za to ale zase nám nejvíce smutných vzpomínek přivodily při tom hrůzoplém vraždění lidu ve válce. Den všech svatých jest zasvěcen vzpomínce na zemřelé. Každý snad jde rád v ten den na hřbitov, rozláhá svíčky a pokud jest ještě nějaká květinka, splete a klade je na hrob svých drahých. Bohužel, však jiný bol svírá srdce tím ubohým, jimž nevině padli jejich muži a synové ve válce pro slávu jiných. Ti nemohou ku hrobům svých drahých bytostí, by položili kvítí, neb aspoň zapálili dřevěný křížek nad jejich rovem do země. Ne, ti jen svou tichou modlitbu vzpomínek posílají tam na válečné pohřebišti, aniž by věděli, kde jsou jejich milé bytosti pochovány. Jak jen dlouho to vraždění ještě potrvá! Jak dlouho bude ten lid tam tak nevině zabíjen! Jak dlouho bude země sáti lidskou krev. V jiných případech, když se stane vražda, tu se táhnou procesy pro jednoho (třeba si to udělal sám) a je-li pachatel chycen, právníci obou stran se přičiňují, aby každý své klienty ohájil a nemohou-li jinak, aby ukel šibenice neb moderní elektrické židli, tu aspoň jest dán na doživotí do vězení. Dělá-li tam dobro, tu jest jeho trest zmírněn. — Co soudíte o těchto vraždích, kteří ženou tolik lidu k zabítí a cheí, aby lid svou krev vykoupil jim zemi, po které oni lační! Ano, snad ani není dosti velkého trestu na světě, aby je odsoudil. — Paní Anna Prokopová, sdílím váš bol, neboť máme též ve vlastní přátele, kteří jsou do války povoláni. — A tak časy miji a v brzku již zima zaklepe na dvéře. V minulých dnech jsem dostala dopisy od našich děvcát ze Stillwater, Okla., jež píší: Drahá Teto! Váš dopis jsme dostaly a odpustte, že jsme tak dlouho nepapaly. Máme pilno s obřáním bavlny a když nesbíráme, tak zase šijeme. Zde jest práce stále dost. Posíláme vám bedničku bavlny (bolteu). Přály bychom vám vidět tu krásu pole, když jest totiž bavlna rozpuhána. (Váš já se na ni přijedu podívat.) Stýská se nám po Omaze! Maminka vás pozdravuje a ráda by vás poznanla. (I to raději ne, neb by se mne bála. Vždyť vite, že přede mnou utkájí, že jsem bubák a ten straší! Ostatně, at jen maminka přijede na posvěcení a půjdem spolu na bal.) Kdy do Omahy přijedeme, to nevím, ale máti chee, abychom byly doma. Píšte brzy. Marie a Emma Vitkovy. — Druhý dopis od Aněžky Tomkové, bývalé do členky klubu Komenský, čís. 23. "Chicago. Drahá milá Teto! Váš milý dopis mě došel právě v náš svatební den a můžete si, drahá Teto, mysliti, jak mně byl milým, neb jsem byla ve všelijakých myšlenkách. Díky vám, Teto, za požehnání! Píšte nám brzy a to, jak pokračuje klub Komenský a vše jiné a přijede k nám! (To vite, že přijedu). Zdraví vás a všechny mně známé nyní již Anězka a Václav Luža." Tedy jménem klubu Komenský, čís. 23., Omaha, vám přeji vše dobré!

Necht' slunko vám vždy jasné svítí, na vaší pouť životem — a za rok at jdu za kmotrou!

(Pokr. Hlídky na str. 14.)

— Utelk. — Kašel utiká před metlou Novákova balsámu proti kašli. Vážíme si jeho oznamky na jiném místě t. l.

CHCETE-LI KOUPIŤ PIANO, PIANO PLAYER,
elektrické piano pro salon, neb záhavní nástroj, mluvící stroje jakékoliv, české neb anglické rekordy, dechové neb hmyčkové nástroje, u-bratce se na muž a já Vám svodmité posloužím.
Mluvící stroje a rekordy zasílám do všech částí Spojených Států vypravím na měsíční splátky.
České hudebniny pro dechovou, hmyčkovou hudbu, piano neb varhany.
Píšte si o český ocenik hudebních nástrojů. 811
JOSEPH JIRAN,
1533 W. 18. St., Chicago, Ill.